

skaffe Nævningeinstitutionerne andre Steder, er det ikke mig bekendt, at der endnu af nogen Regering, i nogen lovgivende Forsamling, er fremsat Forslag derom. Jeg tror ogsaa, det vil være ganske umuligt at faa Nævningerne afskaffede noget som helst Sted, hvor man først har prøvet dem.

Jeg ønsker endnu kun at udtale min Glæde over, at man fra alle Sider har erklæret sig rede til vedblivende at fremme denne Sag, men samtidig dermed kan jeg ikke tilbageholde min Beklagelse over, at denne Rigsdagssamling er gaaet saa langt hen, uden at vi ere komne til Fællesudvalg, saa langt hen, at der desværre ikke er nogen rimelig Udsigt til, at vi i Aar gennem Fællesudvalget skulde kunne naa til noget Resultat. Vi ere nu i Begyndelsen af Marts Maaned, og Sagen skal, naar den er færdig her, til eneste Behandling i begge Ting, og først da kommer den i Fællesudvalg. Selv om man nu fra begge Sider gaar til dette, besjælet af det ivrigste Ønske om at føre Sagen til Ende — hvad man naturligvis gør —, og selv om det maatte vise sig, at man i Fællesudvalget i Løbet af ganske faa Dage fandt hinanden og blev enig om de Principper, der skulle lægges til Grund, vil dog det at gennemgaa de tusind Paragraffer, som Lovforslaget bestaar af, og bringe dem i Overensstemmelse med de Principper og Standpunkter, man maatte enes om, være et Arbejde, som det i alt Fald efter min Mening vil være ganske umuligt at udføre inden 1. April. Naturligvis maa der ikke heri ses nogen Opfordring fra min Side til ikke at sende Sagen i Fællesudvalg eller til ikke at forsøge at gøre den færdig der. Det er jo muligt, at den Arbejdskraft, der samles i Fællesudvalget, vil være saa stor, at det vil lykkes den at gøre min pessimistiske Opfattelse fuldstændig til Skamme, men jeg maa, naar jeg nævner dette, endnu sige, at jeg for mit Vedkommende ingen Lod eller Del har i den lange Tid, der er hengaaet af denne Rigsdagssamling. Den 9. November skrev Udvalget første Gang til mig om et Overslag over Udgifterne, og allerede den 15. November gik Svaret tilbage. Den 7. December skrev Udvalget anden Gang til mig om nærmere Oplysninger, og allerede den 13. gik Svaret tilbage. Til disse betydelige Beregninger fra Ministeriets Side er der altsaa kun anvendt 12 Dage. Jeg maa derfor slutte mig til den Beklagelse, der er fremkommen fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kræds (Madsen-Mygdal),

naar han udtalte, at det var en Forudsætning, thi det blev udtrykkelig sagt ved 1ste Behandling, at Sagens Fremme ikke skulde sinkes ved Tilvejebringelsen af Oplysninger om Udgifterne. Imidlertid vil jeg haabe, at denne Sag nu hurtigt vil komme i Fællesudvalg, og at man der vil gøre mine sorte Tanker til Skamme. Skulde det gaa saaledes, at Fællesudvalget ikke bliver færdigt, vil jeg allerede nu udtale det Haab, at det i næste Samling maa lykkes at komme til Fællesudvalgsbehandling paa et tidligere Tidspunkt. Der er nemlig slet ikke nogen som helst Nødvendighed for, at Fællesudvalget skal staa med det Sværd over Hovedet, som ligger i Bevidstheden om, at i Overmorgen eller i Morgen slutter Rigsdagen. Det tror jeg ikke i Almindelighed er godt og navnlig ikke for en Sag af denne Beskaffenhed.

Høst: Jeg skal kun tillade mig i al Korthed lige overfor den højtærede Justitsministers Erindring imod, at vi have optaget Spørgsmaalet om Dommernes Lønninger, bemærke, at jeg har udtrykkelig sagt, hvad den højtærede Justitsminister for øvrigt er enig med mig om, at den Lønningsforhøjelse, — der mulig kan være Tale om, ikke er nogen Følge af Retsreformen; det staar i den Oversigt, som findes i Bilag 3 til Betænkningen. Og naar den højtærede Minister spørger om, hvorfor vi have regnet med de Lønninger, vi have lagt til Grund, skønt man erkender, at de ikke længere ere tidssvarende, kunde man ogsaa vende Spørgsmaalet om og sige: Hvorfor har den højtærede Minister regnet med de nuværende Lønninger, som endnu mindre maa være tidssvarende? Naar vi ere gaaede ud fra Proceskommissionens Lønninger, er det, fordi man der havde et fast Punkt at holde sig til. Naar den højtærede Minister dernæst mente, at de beregnede Salærer navnlig til Forsvarerne ville vise sig at være for høje, idet Domstolene ere meget knebne med saadanne Salærer, skal jeg indrømme, at for Tiden ere Domstolene ikke saa lidt knebne paa dette Omraade, men det tør dog forudsættes, at naar Retsreformen kommer i Gang, ville maaske de Domstole, der særlig komme til at skønne over, hvor store Salærer Forsvarerne skulde have, ikke slaa sig til Ro med de nuværende Salærer som tjenlige, men ville forhøje dem meget betydeligt, thi det Arbejde, Forsvarerne ville faa, idet de jo skulde overvære Forhørene, vil blive meget stort.

Endelig skal jeg bemærke, at naar